ΓΙΑ ΤΙΣ 8 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Το κείμενο που ακολουθεί το γράφαμε με ευκαιρία τις 8 Μαρτη. Κυκλοφόρησε σε φυλλαδιο και δόθηκε αρκετά πλατιά.

Στίς 8 του Μάρτη του 1858 οι εργάτριες της βιομηχανίας ένδυσης στην Ν. Υόρκη της Αμερικής κατέβηκαν σε διαδήλωση διαμαρτυρίας για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς.

Το 1910 σε συνέδριο προοδευτικών γυναικών στην Κοπεγχάγη η 8 του Μάρτη καθιερώθηκε σαν μέρα της γυναίκας, μέρα πάλης για μια καλύτερη ζωή.

---

8 του Μάρτη. Μέρα της γυναίκας μας λένε. Γιά άλλη μια φορά οι διάφοροι ειδικοί θά μας πούν για το πόσο σημαντική είναι η προσφορά μας στην κοινωνία. Ακόμα για το πόσο μας εκτιμούν γι'αυτή την προσφορά μας.

Όμως εμείς οι γυναίκες, οι εργαζόμενες, οι αγρότισσες, οι νοικοκυρές και γενικά, όλες οι γυναίκες των φτωχότερων στρωμάτων της κοινωνίας ξέρουμε ότι για άλλη μια φορά μας λένε ψέματα και παραμύθια.

Το ξέρουμε αυτό γιατί τίποτε μες στην ζωή μας δεν αλλάζει ουσιαστικά προς το καλύτερο.

Για άλλη μια χρονιά θα δουλεύουμε για ψίχουλα σε εργοστάσια, γραφεία, καταστήματα, χωράφια. Για άλλη μια χρονιά θα τρώμε την ζωή μας πλένοντας, σκουπίζοντας, σιδερώνοντας, κάνοντας την υπηρέτρια του σπιτιού και παίζοντας τον ρόλο της καλής νοικοκυράς.

Για άλλη μια χρονιά θάχουμε όλη την ευθύνη για το μεγάλωμα των παιδιών, χωρίς καμμιά ουσιαστική βοήθεια από τους άντρες και την κοινωνία. Γιά άλλη μια χρονιά θα πνίγουν την ζωή μας οι προκαταλήψεις και οι κοινωνικές απαγορεύσεις εμποδίζοντας μας να εκφράσουμε τι πραγματικά θέλουμε στην ζωή.

Ξέρουμε πως όλη αυτή η κατάσταση είναι αποτέλεσμα μιας κοινωνίας που θέλει τους ανθρώπους άνισους, χωρισμένους σε άσπρους-μαύρους, Τούρκους-Έλληνες, άντρες και γυναίκες, για να μπορεί να μας εκμεταλλεύεται πιο εύκολα. Γι'αυτό και συνειδητά καλλιεργείται η αντίληψη ότι εμείς σαν γυναίκες είμαστε κατώτερες από τους άντρες.

Είναι υποκρισία να λένε πως γιορτάζουν για μας την στιγμή που αυτή η νοοτροπία εκφράζεται με διακρίσεις σε βάρος μας σ'όλους τους τομείς της ζωής μας. Οι εργοδότες μας δίνουν τις χειρότερες δουλειές και για τις ίδιες ακόμη δουλειές τα χαμηλότερα μεροκάματα, χρησιμοποιώντας μας σαν φτηνό εργατικό δυναμικό και διασπώντας έτσι την εργατική τάξη. Σε καιρούς κρίσης μας απολύουν πιο εύκολα από τους άλλους εργαζόμενους.

Μας λένε για το πόσο σημαντική είναι η συνεισφορά μας σαν μητέρες. Και όλοι χρησιμοποιούν την μητρότητα, για να μας κλείσουν στους τέσσερεις τοίχους ενός σπιτιού. Δεν μας προσλαμβάνουν ή μας απολύουν όταν είμαστε έγκυες. Μας δίνουν ελάχιστη άδεια τοκετού και αυτή μισοπληρωμένη Δεν δημιουργούν αρκετούς σταθμούς που να λειτουργούν δωρεάν και συνέχεια. Έτσι μας αναγκάζουν τις περισσότερες φορές να μην μπορούμε νάχουμε άλλα ενδιαφέροντα στην ζωή.

Μας λένε πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να παντρευτούμε όσο το δυνατό πιο γρήγορα και πολλές φορές φροντίζουν οι ίδιοι γι'αυτό. Αλλά ούτε το να παντρευτούμε είναι εύκολο. Χρειάζεται και η ανάλογη προίκα, για να "αγοράσουμε" τον γαμπρό.

Και ενώ καταπιέζουν την σεξουαλικότητα μας, παράλληλα χρησιμοποιούν το κορμί μας σαν σεξουαλικό αντικείμενο, για να βγάλουν κέρδος, στις διαφημίσεις, στις ταινίες πορνό και βίας.

Μας στερούν το βασικό δικαίωμα να πηγαίνουμε μόνες μας όπου και όποτε θέλουμε, αφού μας ενοχλούν, όταν το κάνουμε αυτό.

Με όλα αυτά τα προβλήματα λοιπόν, εμείς δεν έχουμε τίποτε να γιορτάσουμε.

Αντίθετα βλέπουμε να χειροτερεύει η κατάσταση, αφού τώρα με την κρίση θα γίνουμε τα πρώτα κλωτσοσκούφια των εργοδοτών. Και χωρίς δουλειά και μεροκάματο πιο εύκολα μπορούν να επιβληθούν οι κοινωνικές απαγορεύσεις.

Η καταπίεση μας σαν γυναίκες αποτελεί μέρος της γενικότερης κοινωνικής καταπίεσης που υπάρχει και κτυπά και τους άντρες. Γι'αυτό παλεύουμε και μαζί ενάντια σ'αυτή την καταπίεση.

Παράλληλα λόγω των ειδικών προβλημάτων που έχουμε σαν γυναίκες αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη ενός αυτόνομου γυναικείου κινήματος.

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ 8Η ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΜΕΡΕΣ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
ΜΑΡΤΗΣ 1981